

Paulie.
Bylo dost čekání...
Mý město spí...
Dávám znamení.
Noční tramvají jedu sám a přemítám
o podstatě mého působení.
Proč tu jsem a proč jdu alejí?
rómů a zdravím známý,
který vlastně vůbec neznám a nevím jestli mám
se odprostit od barovejch židlí, kde si myslí
spousta lidí, že se něco stmelí.
Všude hodně slov, bohužel málo činů,
nečekal jsem na svou šanci, abych nesl něčí vinu.
Nemůžu se spolehnout už vůbec na nikoho,
nevěřím vlastním nohám, kam jdou do baru pro gin.
V mlze vidím rozpitou tvoji meditaci,
prej dáváš prachy démonovi za svou recitaci.
Prej dáváš prachy démonovi za svou recitaci.

Jedu dostih jak žokej, všichni sázej
na mého koně, jenže nevěděj,
že nechvátám pro laciný poplácání po zádech,
pro polibek od mažorettek. Maj pech.

Byly doby kdy mě krize svrběly v zápěstí,
můj rap se teď vrací jak Lassie.
Spatřil jsem tu stahanou tvář bílejších nocí,
pod současnou dlaní se v Liberci rap kácí.
Vidíš mě, chyt' si mě, stojím před radnicí,
snažíš se předjet můj vlak s chabou kondicí.
Rám je dost malej, město se trápí,
vidí spoustu raperů co roztahujou chřípí.
Zavřu oči, uvolním se, vběhnu do ulic,
dejchám její sladkej parfém z plnejch plic.
Zalezu do kaváren, nebudeš mít ponětí kde jsem,
dva roky v klidu u stolu s tužkou a papírem.
Vidím to všude kolem, honem, honem,
udělej laciný zboží, pošli to ven.
Vidím to všude kolem, no tak honem, honem.

Jedu dostih jak žokej, všichni sázej
na mého koně, jenže nevěděj,
že nechvátám pro laciný poplácání po zádech,
pro polibek od mažorettek. Maj pech.

Liberec spí... furt spí...
Kočíruju stav, jedu ho probudit.
Ještěd je žena, ať si kdo chce, co chce,
Ještěd je světel, zářivá elegance.
Výdech, nádech, běžím k ní
stovky metrů skrze tuny kamení.
Zastavuju tělo na panorama mého města.
Já rapem žiju, nehraju gesta.
Jsem jeden ze sta účastníků na svůj post.
sever vídá Paulie jako pohotovost.
Vyrážím pro sražený těla a mám pocit,
že jsem jedinej kdo procit.

Vyrážím pro sražený těla a mám pocit,
že jsem jedinej...
Teď sedím na kamenným koni, koukám na symboly
mýho města, chytám pomíjivou chvíli,
která se obrací v prach, zbyde prázdná láhev,
skvrny od vína, bílej ubrus, impresionismus.
Koho je to město, který spí,
který nechce myslet, mý ne!
Možná tvoje, možná za pár let.
Většina ovcí se rozuteče do svejch koutů,
kdo bude další chod na rautu.
Každej den platím životu psychický daně,
co mám za ně strach a štěstí, svoje ego na dně.
v temným koutě větu a připadám si
jako by mi rudé rubíny v ústech stuhly v uhlí.
Jako by mi rudé rubíny v ústech stuhly v uhlí.
Jako by mi rudé rubíny v ústech stuhly v uhlí.

Jedu dostih jak žokej, všichni sázej
na mýho koně, jenže nevěděj,
že nechvátám pro laciný poplácání po zádech,
pro polibek od mažorettek. Maj pech.